

Waterdicht

Zijn waterbeheerders de afgelopen jaren nu meer van poëzie gaan houden, of lijkt het maar zo? Toen we begonnen met de rubriek Waterdicht kregen we een reactie dat PWN ooit in de jaren zestig een boekje met waterpoëzie had uitgegeven. Nu na zes jaar heb ik verscheidene boekjes zien verschijnen, afkomstig van TAUW tot VEWIN. Het kan nog gekker: De Commissie Waterbeheer 21^e eeuw – blijkbaar niet gehinderd door een beperkt budget – heeft zelfs een eigen gedicht laten maken ter gelegenheid van de presentatie van haar rapport. Het lijkt me een initiatief dat navolging verdient: elk nieuw rapport een nieuw gedicht, een ets, zeefdruk of wat mij betreft een sonate.

De Commissie Waterbeheer 21^e eeuw heeft opdracht verleend aan Gerrit Komrij, want zeg nu zelf: voor zo'n belangwekkend onderwerp neem je niet de eerste de beste dorpsdichter. Hij kwam tot het volgende gedicht:

HETZELFDE WATER

*Hetzelfde water dat met stormgejoel
En helse vlagen komt en wordt gevreesd,
Is ook het water dat, sereen en koel,
De mensen van hun kwellingen geneest.*

*Ons lage land aan zee is een groot lijf
Met aderen, aorta's bloedkanalen
En wat zich al vertakt – een druk bedrijf
Dat regelt dat we pijnloos ademen.*

*Geen netwerk dat je ongestraft verbouwt.
Het overstroomt bij elke prop meteen.
Wordt het in één arterie te benauwd,
Dan spatten duizend haarvaten uiteen.*

*Elk lichaam is een tijdelijke spons.
Bepleister het geval met poederdons
En kalk, van top tot teen, dan wordt dat lijf
Sneller dan je tot tien telt droog en stijf.*

*Verwen de stroom die door je lichaam stuwt.
Laat bloed, bekwaam getemd, de vrije loop.
Bedenk – wie van de norske buien gruuwt –*

*Dat ook een hart niet wordt geamputeerd
Omdat het breken kan. Wie water keert
Omdat het aanvalt doodt de biotoop*

*Van al wat weerloos is en wordt bedreigd.
Het lijkt wel op een gordiaanse knoop.*

Het water zelf, intussen, daalt en stijgt.

–Gerrit Komrij